

Korenyákné dr. Juhász Mária (1952 – 2024)

Juhász Mária 1976-ban diplomázott a Kertészeti Egyetem tartósítóiipari karán, egy év üzemi gyakorlat után tért vissza az egyetemre, az üzemtani tanszéken lett műszaki ügyintéző, a termelészövetkezetekből, az állami gazdaságokból és a termelési rendszerekből érkező óriási adathalmazt dolgozta föl, és szerkesztett belőle táblázatokat, grafikonokat. Rábeszélésre Mária próbálkozott az oktatással, de a beszédhibája miatt nem tudott felengedni a tanteremben. Ha nagyon lassan is, de ez a gond idővel enyhült, a számítógépek felszabadították az adatfeldolgozás időigényes részéből, és szívesen belekóstoltgatott a tanításba. 1980-ban vállalatgazdasági szakmérnök lett, 87-ben megvédte az egyetemi doktori dolgozatát, előléptették tudományos munkatársnak.

1990-től egy meglehetősen idejétmúlt tananyagokat kínáló egyetemi tanszéket kezdtünk el egy tucatnyit kollegát magában foglaló csapattal modernizálni. Mária ebből rengeteg munkát vállalt, napi rendszerességgel kezelte gazdasági ügyeinket, tananyagot fejlesztett, diákokat istápol, pályázatokot írt és nyert, egyre többet és egyre jobban tanított, ami szerencsére sok örömet szerzett neki és a diákjainknak is. Szenvedélyes igazságkeresőként 'élő lelkiismeretünként' működött, a szemünkbe vágta, ha valami nem volt fair vagy tisztességes, ha kifejejtettük valamelyik tervünkől vagy tettünkől más jó emberek szempontjait.

A határontúli (erdélyi, vajdasági, kárpátaljai) oktatásunk megszervezéséből is kivette a részét, a hétvégi diákok rögtön ráéreztek, hogy egy olyan tanárral találkoztak, aki nem csak 'tananyagot ad le' hanem rájuk is figyel, egyenrangú emberként, partnerként kezeli őket, minden ügyes-bajos dolgukban számíthatnak az érdeklődésére, a segítségére.

Mária élen járt a vidékfejlesztési oktatásunk elindításában, tananyagot fejlesztett, tankönyv részeket írt és egészeket szerkesztett, a Kertgazdaság rovatvezetője lett, és főleg élő vidékfejlesztési projekteket menedzsel. Az erőssége az emberi oldal volt, meghallgatni mások problémáit, rávezetni a helyes megoldásokra, nem engedni letérni a nehezebb, fáradságosabb, de távlatilag többet és jobbat ígérő útról.

Juhász Máriának az egyetemünkön volt egy számunkra szinte láthatatlan munkaterülete is. „Fogyatékosügyi koordinátorként” ő foglalkozott a tanulási nehézségekkel küzdő hallgatókkal.

Az átlagos ügyfél diszlexiás volt, diktafont, fényképezőgépet, számítógépet kapott kölcsönbe, de akadt vak, látássérült, nagyothalló, közvetlenül születés előtt vagy után lévő diák, akiknek felmentéseket, halasztásokat intézett. Mindezt bizalmasan, mi, a szomszédos irodákban dolgozó munkatársak sem tudtuk, hogy egyszerű szakmai konzultáció folyik, vagy ennél személyesebb ügyek kerülnek terítékre a csukott ajtó mögött. A gyakrabban feltűnő és hosszabban időző hallgatók esetében persze sejtettük, hogy nem a diktafon elemcseréje a téma, hanem lelki segítségnyújtást is kapnak ezek az érzékeny, és a kegyetlen mindennapokban sokszor sérülő fiatalok. Az érintetteknek nagyon sokat jelenthettek a hasznos eszközök, a kedves biztató szavak és az empatikus ügyintézés, mert gyakran láttam Mária íróasztalán apró virágokat, és diplomaosztáskor virágcsokrok tömegeit az irodájában.

Dunakeszi, 2024. május 13.

Bálint János